

René Guénon - Az elit létrehozásának problémája

2012 április 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

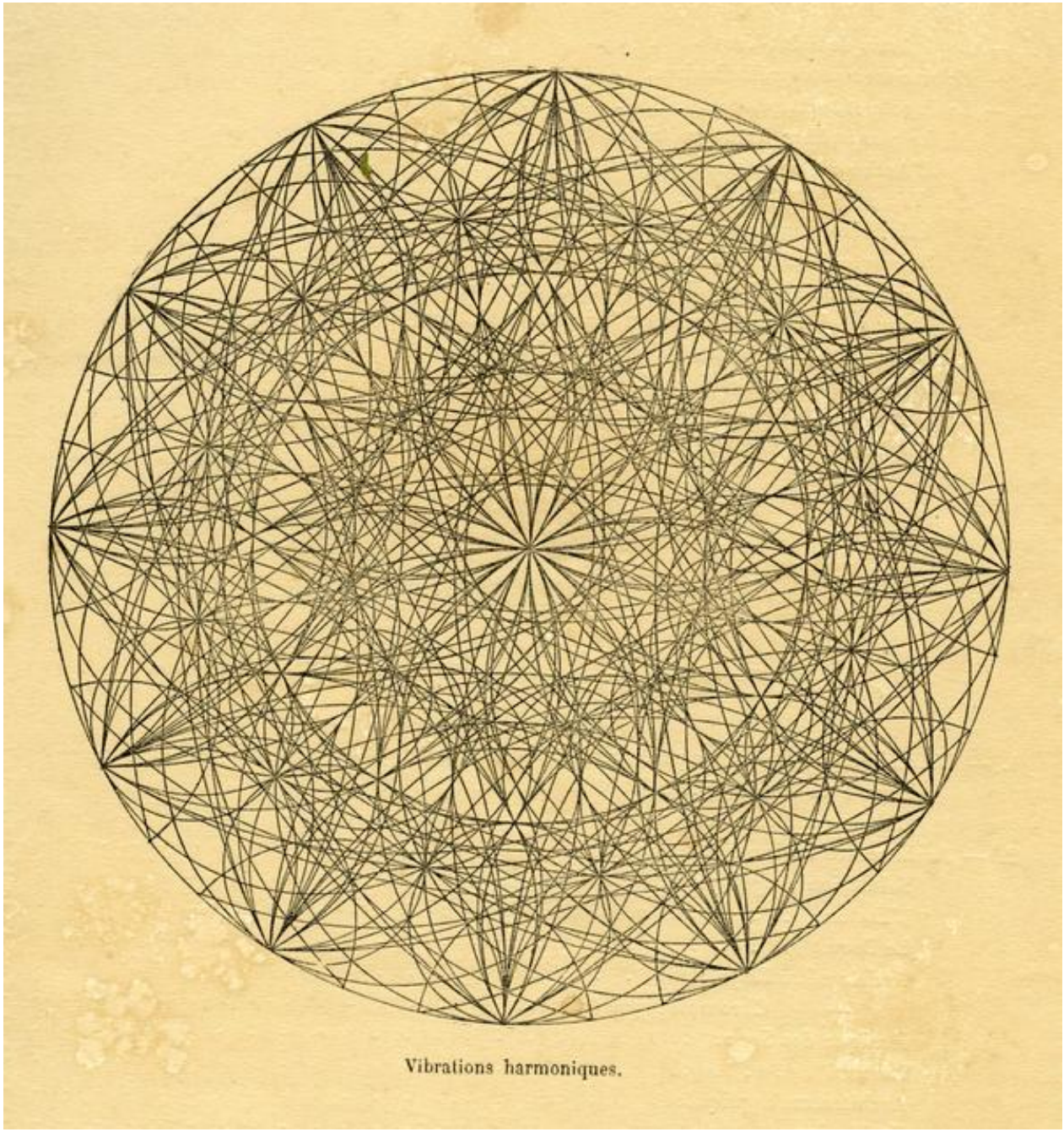
Mérték

Írásainkban már több ízben is említést tettünk az intellektuális elitr?l. Olvasóink számára ezekb?l világosan érthet?vé válhatott, hogy amit e kifejezés alatt értünk, annak semmi köze ahhoz, amit olykor a modern világban ugyanezzel a névvel illetnek.

A saját területükön legnevesebb tudósok és filozófusok nem feltétlenül alkalmasak arra, hogy egy ilyen *elit* részét képezzék; s?t inkább az a valószín?bb, hogy nagyon is távol állnak ett?l, mégpedig az általuk felvett mentális beállítódásnál és a t?lük elválaszthatatlan számos el?ítéletnél fogva, de leginkább a mindebb?l ered? intellektuális rövidlátásuk folytán. El?fordulhatnak kivételek, ámde nem szabad ezeket túlbecsülni. Általában véve ugyanis egy tudatlanban nagyobbak a lehet?ségek, mint egy behatárolt tanulmányok irányába specializálódott olyan személynél, akit az adott oktatásban rejl? torzulások már jócskán befolyásoltak. A tudatlan ugyanis rendelkezhet még bizonyos rejt?z? megértésbeli lehet?ségekkel, amely eset a modernitásban elterjedt téves tanítási módokra való tekintettel akár még gyakori is lehet.

Írta: René Guénon.

A tiszta intellektualitás rendjéhez tartozó *elitr?l* beszélve a figyelembeveend? magatartásmódokat nem határozhatja meg semmiféle küls? kritérium, és ezeknek semmi köze sem lehet a „profán” oktatáshoz. Léteztek olyan civilizációk, amelyekben írni, olvasni nem tudó személyek e hiányosságuk ellenére is az intellektuális *elitben* egy nagyon magas szinthez tartoztak. Azonban sem az egyik, sem a másik irányban nem szabad túlzásokba esni. Abból a tényb?l, hogy a két dolog független egymástól, még nem következik az, hogy ezek összeegyeztethetetlenek lennének. Ha a nyugati világ feltételei közepette a „profán” vagy küls?leges oktatás gondoskodik bizonyos kiegészít? ismeretekr?l, bizonyára helytelen lenne ezeket túlzottan lebecsülni.

Vibrations harmoniques.

Csakhogy vannak olyan tanulmányok, amelyeket képtelenség büntetlenül folytatni azt megel?z?en, hogy minden mentális torzulástól védettek lennénk azáltal, hogy a már említett változatlan bens? irányultságra szert tettünk volna. Amikor valaki eddig a pontig eljut, többé nincs mit?l tartania, mert mindig tudja, hogy merre jár: bármely területre behatolhat anélkül, hogy az eltévedést?l, vagy a kelleténél tovább tartó megállástól kellene félnie, mivel már el?zetesen is pontosan ismeri a megteend? utat. De még miel?tt eddig eljutna, gyakorta hosszas er?feszítésekre van szükség, és ebben az id?szakban legalábbis a tényleges körülményeket tekintve a legnagyobb el?vigyázatosság szükségeltetik ahhoz, hogy minden zavart elkerüljön. E veszélyek egy „tradicionális” civilizációban nem léteznek, ahol is aki intellektuálisan jó adottságokkal rendelkezik, minden lehet?séget megtalál arra, hogy saját képességeit kibontakoztassa. A mai világban viszont számos, akár már áthághatatlan akadály létezik, és csak nagyon kivételes körülményeknek köszönhet?, ha a mentális vagy társadalmi konvenciók állította korlátok legy?zhet?ek.

A valódi értelemben vett intellektuális *elit* korszakunkban mind min?sége, mind hatalma tekintetében csaknem megsz?nt. Szétszórtan persze léteznek még olyan személyiségek, akik ennek részét képezhetnék, ?k azonban nagyon jól tudják, hogy mentálisan mekkora szakadék választja el ?ket a környezetükben él? emberekt?l. Ilyen körülmények közepette inkább a visszahúzódás mellett döntenek, semmint vállalják azt a felesleges fáradságot, hogy szembeszálljanak az általános közömbösséggel, vagy bizonyos eszmék kifejtésével akár még ellenséges reakciót is provokáljanak. Mindazonáltal ha valaki meggy?z?dik arról, hogy bizonyos pozitív változások

végbementek, nem szabad késlekedni, és az arra alkalmas személynek (mert a jelen helyzetben is kell lenni ilyen valakiknek) legalább bizonyos segítséget kell adni, s alkalmat arra, hogy önnön rejt?z? képességeit kibontakoztathassa.

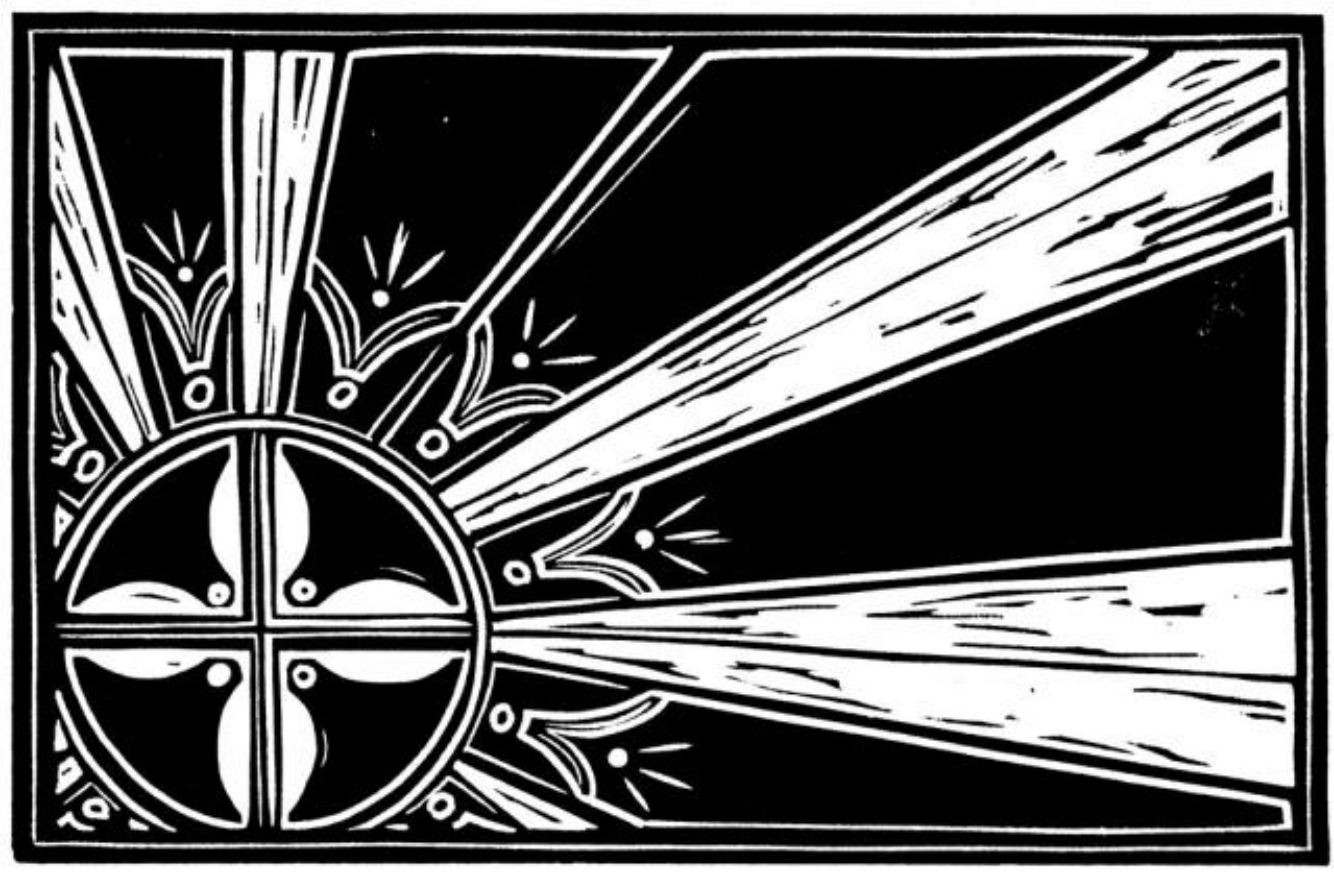
Az els? nehézség abban áll, hogy a valóban kvalifikált, ámde e min?ségükr?l nem tudó személyek felbukkanjanak; majd a következ? lépés lenne egy válogatást véghezvinni és eltávolítani azokat, akik minden alap nélkül hiszik magukat kvalifikáltnak. Mindezek a problémák nem jelentkeznek ott, ahol organizált tradicionális tanítás létezik, amit mindenki saját képessége és alkalmassága szerint kaphat meg. Eszközök vannak tehát arra, hogy pontosan meghatározzák azt a területet, amelyen belül egy adott individuum intellektuális képességeit ki lehet bontakoztatni: azonban ez egy gyakorlati és technikai probléma, amire most nem térhetünk ki. Mindössze arra törekedhetünk, hogy megsejtessünk valamit azokból a nehézségekb?l, amelyek egy szervez?dés kiformálódásánál, az *elit* akárcsak csíraszer? létrehozásánál fennállnak. Ennek során amit egyedül tenni lehet az az, hogy valamilyen módon megemlítjük magának a jöv?beli *elit*nek a lehetséges elemeit, mégpedig mindössze oly módon, hogy bizonyos teóriák kerülnek kifejtésre, amelyek az egyébként figyelmen kívül hagyott *elit* létezésére utalnak az annak lényegét talán felfogni képes személyek számára, és felvillantják nekik a továbblépés lehet?ségét.

Mindaz, ami a metafizikai rendre vonatkozik, önmagában is feltárulhat annak, aki képes ahhoz határtalan távlatokkal közelíteni. Nincs szó egyfajta túlzásról vagy valamiféle alkalmatlan szóhasználatról, hanem ez a princípiumok egyetemességének közvetlen következménye. Akik csak jelképesnek tekintik a metafizikai tanulmányokról és a tiszta intellektualitás birodalmáról szóló beszédet, nem is gondolják, hogy mindez milyen következményekkel jár együtt. Egyébként ez az oka annak is, hogy akik anélkül kívánnak egy ilyen területhez közeledni, hogy az igazi megismerés legalább els? fokaihoz megkívánt kvalitásokkal rendelkeznének, önkéntelenül visszalépnek, mihelyt komoly és tényleges feladattal találják szembe magukat. Az igazi misztériumok önnön lényegüknél fogva védettek minden profán kíváncsiság ellen, az emberi ostobaság minden merényletével szemben saját természetük a legf?bb biztosíték, miként a „diabolikus” illúzió hatalmával szemben is - mindenkit meghagyva most abban a szabadságában, hogy e szónak a számára tetsz? tényleges vagy képletes jelentést megadja.
Mivel egyesek hajlamosak arra, hogy az elit szervez?désér?l beszéljenek, e vonatkozásban egy nagyon gyakori félreértést kell tisztáznunk. Azzal, hogy némelyek „szervez?désekr?l-” hallanak beszélni, mindjárt azt képzelik, hogy valamiféle csoport vagy társaság létrejöveteléhez hasonlóról van szó. Ez egy alapvet? hiba, és azok, akik hasonló elképzeléseket alakítanak ki, elmulasztják megérteni a probléma értelmét és jelent?ségét. Miként a metafizikát sem lehet egy rendszerbe vagy partikuláris elméletbe zárni, a tisztán intellektuális elitet sem lehet hozzákötni az összes küls?dlegességével együtt járó valamiféle „társaság” formalitásaihoz. Az ilyen természet? esetlegességekhez képest nagyon is másról van szó. Nem lehet azt mondani, hogy a kiinduláshoz, az els? mag kialakításához ilyen természet? szervez?dést kell megcélozni: ez nagyon rossz, eleve bukásra ítélt kiindulópont lenne. Valójában egy ilyen „társasági” forma hasonló esetekben nemcsak haszontalan, .hanem az ebb?l esetleg kiinduló eltévelyedések miatt még veszélyes is. Bármennyire szigorú is lenne a kiválasztás, nagyon nehéz lenne megakadályozni -f?ként az elején és egy nem kell?képpen el?készített környezetben -, hogy olyan elemek is bekerüljenek, akik önnön értetlenségük miatt végül mindent megrontanának. És azt is el?re lehetne látni, hogy az efféle csoportok esetében fennállna annak veszélye, hogy a közvetlen társadalmi cselekvés lehet?ségével könny?szerrel megronthatóak lennének, s?t talán még a szó legkorlátozottabb értelmében vett politikai aktivitás által is, ami valamennyi eshet?ség közül a legrosszabb és a kit?zött céllal ellentétes lenne.

Hasonló deviációkra számos példa akad. Hány olyan társaság létezett, amely egy nagyon emelkedett - ha nem is tisztán intellektuális, de legalább ehhez közeli - funkciót teljesíthetett volna, ha h? marad az eredetileg kijelölt irányvonalhoz, ámde mégis a degenerálódás útjára tévedt, egészen addig elmen?en, hogy az eredeti célkit?zésekkel pontosan ellentétesen m?ködött, aminek jeleit a hozzáért?k számára jól láthatóan magukon viselték. A XVI. század után így teljesen elveszett mindaz, ami még képes lett volna megmenteni a középkor által hátrahagyott örökséget. A többi társaság esetében még rosszabb a helyzet: a szegényes ambíciók, személyes rivalizálások és más viszályok f?tötte csoportokban f?ként a Nyugatot olyannyira jellemz? individualizmus m?ködik. Mindez messze elkerülend?. A történteken már változtatni nem lehet, azon a ponton viszont, ahol vagyunk, természetszer?leg kevésbé lehet tisztán látni, és senki sem mondhatná meg pontosan, hogy az elit miként fog felépülni. Példaként szolgálhatnak a keleti civilizációk, ahol a tradicionális vonatkozások számunkra immár azt mutatják, hogy egy mélyebb rendben effektíve m?köd? hatékonyabb szervez?dések egyáltalán nem a szó európai értelmében vett „társaságok”. Ezek hatása alatt egy pontos és meghatározott cél érdekében olykor „társaságok” vagy többé-kevésbé küls?leges irányító csoportok jönnek létre, azonban mihelyt teljesítették a kijelölt funkciójukat, az ilyen mindig id?leges társaságok vagy csoportok feloszlanak. A küls?leges társaság itt nem más tehát, mint egy olyan bens?, preegzisztens szervez?dés esetleges manifesztációja, ami önnön lényegi részében a manifesztációval szemben megmarad függetlennek. Az elit nem szabad hogy harcokba keveredjen, amelyeknek bár mindig megvan a maguk jelent?sége, ámde ez utóbbi az elit birodalmához képest csak küls?dleges. Az elit

társadalmi és politikai szerepe csak közvetett lehet, ami nem feltétlen jelent csökkent hatékonyságot, mivel annak irányításához, ami változik, a mozgásban nem szükséges részt venni.

Olyan tervr?l van tehát szó, amely pontosan az ellentéte annak, amit azok követnek, akik f?ként küls?leges társaságokat vagy irányító csoportokat akarnának kialakítani. Mindez már csak hatás lehet, nem pedig ok; összhangban a tomisztikus alapelvvel, miszerint „a m?ködéshez létezés szükséges”, egy társaság megléte csak akkor lehet gyümölcsöz?, m?ködésének csak akkor lehet igazi oka, ha az elit maga már létezik, és bens?leg olyannyira szervezett, hogy képes minden deviációt egyértelm?en elkerülni.

Az elitnek mindenekel?tt egy tisztán intellektuális szempontot kell szem el?tt tartania és önmagán kell munkálkodnia, hiszen tagjai önnön spirituális el?relépésük által jutnak el egy olyan közvetlen el?nyhöz, amely számukra állandó és elidegeníthetetlen eredményt jelent. Ámde mindez - még ha nem is annyira közvetlenül -általánosságban is hatást fog gyakorolni, és e m?ködés következménye több-kevesebb gyorsasággal minden más területet át fog itatni, a társadalmi vonatkozásokat is ideértve, mivel lehetetlen, hogy egy olyan gondos munka, mint amilyenr?l szó van, anélkül menjen végbe valamely környezetben, hogy el?bb vagy utóbb tekintélyes változásokat ne eredményezzen.

A kollektív mentális áramlatok egyébként pontosan meghatározott törvények szerint érvényesülnek, és e törvények megismerése minden empirikus eszköznek a jóval hatékonyabb m?ködését teszi lehet?vé. Azonban ahhoz, hogy az alkalmazásokig eljussunk, és ezek teljes mértékben kibontakozzanak, egy er?sen kiépített organizációra kell támaszkodni. Ezzel persze nem azt akarjuk mondani, hogy ne lehetne elérni méltányolható részeredményeket már egy ilyen szervezet kialakítása el?tt. Az el?készületek szükségképpen hiányos és nem megfelel? eszközei miatt e részeredményeket kell hatékonyabbá tenni, a komolyabb eredmények elérése érdekében ezeket kell m?ködésbe hozni. Hozzáf?zhetjük ehhez, hogy a princípiumok rendjével összhangban elvégzett legkisebb tevékenység is magában hordja azt a lehet?séget, amelynek kibomlása az összes területen meglep? következményekhez vezethet, önnön hierarchiája és egy meghatározatlan kibontakozás révén e változás visszahatásai lassacskán jól kivet?ek lehetnek.

A nyugati civilizáció egészében és egyes részterületein így, egy ilyen természet? akció megszakítatlan formáló ereje folytán, fokozatosan egy kvalitatív átalakulás mehet végbe, egészen a normalitásig eljuttatva azt - vagyis az igazi rendig, egy felülr?l, a szellem transzcendens hatalma által teljesen uralt hierarchizált rendszerig.

(*Precisazioni necessarie, 14. fej.) Ford.: Dr. Németh Norbert)*

www.regnumportal.hu *- a Flag Polgári M?hely partnere*

Ajánló